

Yazan: E. Deniz Karagöl (Ziraat Mühendisi-Çiftçi)

NASIL SÖMÜRGE OLUNUR

Avrupa ülkeleri Amerika'nın aksine yeterli tarım arazisine sahip değildirler. AB İstatistik Kurumu Eurostat'm verilerine göre 1 Ocak 2010 itibarıyla 27 AB ülkesinin sınırları dâhilinde 501 milyon 62 bin insan yaşıyor. Bu 500 milyon nüfusun en temel ihtiyacı ise beslenme ardından güvenlik. Tarımda güçlü olmak ekonomiyi, ekonomide güçlü olmak güvenliği garanti altına alıyor. Bunun çok iyi farkına varmış olan küresel sermaye ve sözcülüğünü yapan ülkeler, topraklarında yetişen ürünler kendilerine yetmediği gibi dünya ticaretinde gıda ve tarım piyasasında söz sahibi olmalarını mümkün kılmadığından geçmişten bu yana yeni mülkiyetler, üretim alanları yaratma çabasındalar. Amaç hammadde ve enerjiyi kontrol etmek ardından da sahip olmak. Akabinde gelecek ekonomik güç. Para. Avrupa'nın bu konudaki en büyük destekçisi Amerika Birleşik Devletleri.

Amerika ve Avrupa ekonomik ve politik alanlarda zaman zaman birbirlerini tamamlayıcı ve destekleyici tavırlar alabilmekteler. Ülkelerin tavırlarını da maalesef tarımda ve teknolojiye dünya devi olmuş birkaç çok uluslu şirket belirlemekte. Az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin ulus devlet yapılanmasını kapitalin sömürülmesinde engel gören güçler bu ülkeleri sosyoekonomik bir kuşatma altına alarak gelişimin önünü kesip, sömürü politikasını uygulayabileceği planlar geliştirmekte ve bu planlara işlerlik kazandırmaktalar. Amerika ve Avrupa, uygun şartlar belirdiğinde Japonya ve Çin birbirleriyle uzlaşarak dev şirketlerin yörüngesinde karar alacak olduklarında hedefleri birbirlerine denk düşmektedir. İşte bu noktada birbirini tamamlayan uyumlu dış politikaları göze çarpmakta, ortak yollar almaktalar.

Bu uyum en çok sermayenin yönetim ofisi konumundaki ülkelere ikisi olan İngiltere ve Amerika arasında hissedilir. İngiltere İşçi Partisi Lideri George Galloway bakın ne diyor bu konuda:

İngiltere, Avrupa Birliğinde Amerika'nın çıkarlarını koruyan bir truva atı haline geldi. '

Bu güçlü uyum kimi zaman sert rüzgârlarla savrulur dünyaya, kimi zaman derinden ve masumane yol alır öyle ki kimsenin ruhu bile duymaz. Kalkınmanın önünü açacak, eşitlikçi, hak hukuk savunan bir kamuoyu görüşü yaratarak sızılar kurban ülkelere ardından kademeli gelişen bir kuşatma planı sokulur devreye. Gürültü patırtı çıkarmayacak silahları vardır ellerinde: Dünya Bankası. Dünya Bankası'nın ruh ikizi Dünya Para Fonu (IMF). Bilinmeden imzalanmış uluslararası anlaşmalar, itaat eden yöneticiler. Uyku modundan çıkamayan halk . . .

Yöntem hemen her ülke için benzerdir. Yugoslavya'da, Lübnan'da, Güney Afrika ülkeleri. Halkı tüketime endeksle, yöneticileri kısıncasına al, halkta yönetimde derin aymazlık içinde iken sen bütün kaynakların sahibi ol. İşte Türkiye'de bu planın etap etap gelişimi: '**Menfaatiniz için**' sözleriyle masaya taşınan uluslararası anlaşmalara ardı ardına atılan imzalar ve bize olan sevgiden ötürü verilen yardım paketlerinden çıkan '**cinler**', Marshall Yardımı'ndan tutunda, AB Ortak Uyum Politikası çerçevesinde yürütülen AB Hibe Projeleri'ne kadar kalkınmanız için önünüzü açıyoruz, yardım ediyoruz dedikleri ne kadar plan, proje, yardım paketi şu bu varsa yakın gelecekte hepsi milli çıkarlara zararı dokunacak şekilde dizayn edilmiştir. Ülke yöneticileri kendi iktidarları döneminde kotarılmış bu yardımlar sınırlardan içeri girdiğinde yazılı ve görsel basında bu siyasi başarılarını büyük gururla anlatırken özellikle sınırların ardında kimileri mutluluk içindedir. Yardım gelmiştir!

Yabancı sermayeli özel bankalar ülke genelinde ağ oluşturdular. Büyük emellerle geldikleri Türkiye düşündüklerinden de güzeldi. Bütün bu güzellik iştahlarını kabarttı ülkenin ufak kasabalarına kadar her yere gittiler. Halk, bir kısmı Türk ismine sahip bankaların yabancı sermaye olduğundan dahi haberdar olmadı.

Ülkenin ulusal tarım bankası olan ya da olması gereken Ziraat Bankası; IMF, Dünya Bankası ve AB dayatma politikaları ile pasifize edilerek kuruluş ve hizmet amacından uzaklaştırıldı. Sektörü düzenlemek, çiftçiye finanse etmek, uluslararası rekabette Türk çiftçisine artı değer katmak sadece Ziraat Bankası'nın kontrolüne bırakılmamalı idi. Ziraat Bankası, tarım sektöründen ne kadar kopartılırsa çiftçi dostu diğer bankalara o kadar pay açılacak demektir.

Bu yabancı bankalar Ziraat Bankası'nın işlerliğini kaybetmesinden doğan açığı değerlendirmek

için kolları sıvadılar. Tarım çalışanı hedef kitle olarak belirlendi ve bir takım vitrin söylemlerle son derece kolay prosedürle kredi kullanırıldı. Öyle ki neredeyse sadece nüfus kâğıdını ibraz eden, tapulu tarım arazisi olan herkes kredi kullanabilir hale gelmişti. Ama bir şartla, neydi o şart? **'Yüksek faiz. 'Ziraat Bankası'nın neredeyse iki katı olan, tefeci faizi ile yarışan oranda yüksek faiz.**

Bu yabancı bankaların en tepe noktasında kimi Belçikalı, kimi Fransız, kimi Yunanlı sahiplerinin yine tepelerdeki yöneticilerine dedikleri **'Türk çiftçisine mümkün olan en fazla oranda geri dönüşü olmayan kredi kullandıracaksınız'** yani kredileri öyle bir yapılandırın ki müşterilerinizi özellikle geri ödemesini yapamayacak olanlardan belirleyin talimatlarından kimse haberdar edilmedi. Kredilerin nakit karşılığı olmasını istemiyorlardı, istedikleri topraklardı.

Bir taraftan IMF ve Dünya Bankası bastırıyor. Hükümetlere sözüm ona **'İyi Niyet Ögütleri !'** veriyor. Diyor ki: **'Bakın biz sizin iyiliğiniz için dayatıyoruz bu tarım çalışanı nüfusuna bu tarım teşviği fazla, çiftçi ne yapacak o kadar devlet desteğini? Sen karışma çiftçiye çek elini üzerinden baksın başının çaresine üretirse üretir, üretmezse daha iyi olur otomatikman tarım nüfusun azalır. Bak bize tarım nüfusumuz % 5'i ancak buluyor. Gıdada, tohumda yokluk yaşayacak gibi olursan ithal edersin hatta yokluk yaşamasan bile bizlerden ithal et, daha ucuza getirirsin. '**

Türk köylüsü son yıllarda öyle bir darboğazın içine itildi ki, yüksek girdi maliyetleri (mazot, gübre, ilaç vb) karşısında düşük ürün değeri belirlemeleri ile çiftçinin direnci zaten kırıldı. Bulduğu her çareye sarılmak zorunda bırakılan çiftçiye topraklarını teminat göstermek şartıyla bu yabancı bankalardan kredi kullanırıldı. Yabancı sermayeli özel bankalar ülkemize henüz yeni gelmiş olsalar da kolay uyum sağladılar. Tarım bankacılığı sektöründe birkaç yıllık geçmişleri olmasına rağmen hızlı bir uzmanlaşma ve entegrasyonla çiftçi kredilerinde ani bir ivme kazandılar.

Ülkenin tarım merkezlerinden biri sayılan Bafra'da Ziraat Odası kayıtlarından aldığımız bilgiye göre 01. 01. 2010 tarihinden 08. 09. 2010'a kadar geçen 8 aylık sürede bankalardan kredi almak için müracaatta bulunan odaya kayıtlı çiftçi üyelerin sayıları şöyledir:

T. C. Ziraat Bankası: 629, Özel Bankalar: 2445

Gördüğünüz gibi özel bankaların tarım kredilerinde patlama yaşanmıştır. Üstelik bu rakamlara Çiftçi Kayıt Sistemi (ÇKS)' ne dahil olmayan çiftçiler ve Üretici Kart gibi çiftçiye özel verilen kredi kartları dahil değildir.

Bilinçli olarak dayatılan, çiftçinin bırakın kazanç elde etmesini masrafını bile karşılayamayacağı şekilde kurgulanan tarım politikaları çiftçinin banka borçlarını kapatmasına imkân tanımamıştır zaten arzu edilende budur. Bu durumda çiftçi dostu! Yabancı bankalarda haklı olarak borçlara karşılık topraklara el koymuşlardır.

Bu sırada Ziraat Bankası'nda köylünün %1'inin bile geçim kaynağı olmayan organik tarıma destek vermekte, teşvik etmektedir. Ülke ve dünya gerçeği olan konvansiyonel tarım ulusal tarım bankamız tarafından görmezden gelinirken şirket mantığı ile sertifikalandırılmış, uzun vadede gelir getirecek şekilde üretim modeli şekillendirilmiş organik tarım desteklenerek ülke gerçeklerinden uzak bir hayalin peşinden gidilmektedir. İşin acı yanı da Türk çiftçisinin yararını düşünmenin yabancı sermayeye kalıyor olmasıdır. Köylünün muhatabı artık Ziraat Bankası değil, yabancı sermayeli bankalardır.

Toprak kanununda yapılan yasal düzenlemeler yabancıların mülkiyet edinmesi yönündeki kanunlar da ne yazık ki fazla net değildir. Yabancıların çeşitli durum ve statülerdeki durumlarına göre kırsal bölgelerde toprak edinmesinin şartları fazla açık olmadığı gibi değişik kanun maddeleri içinde de değişiklik göstermektedir. Ülkenin sosyoekonomik şartları, coğrafi konumu, yeraltı ve üstündeki kaynak varlığı; ülke topraklarının cazibesini yabancıların gözünde daha da arttırmaktadır. Türkiye'de ekilebilir toprakların yabancıların ilgi alanı içinde olduğu artık çok iyi bilinen bir gerçektir.

1980 li yıllarda, Bakanlar Kurulu Kararı ile yabancılarla istedikleri kadar mülk edinmelerini sağlayan düzenlemeler getirmişti. Fakat bu düzenlemeler Anayasa Mahkemesi'nin 13 Haziran 1985 tarihli ve E. 1984/K. 1985/7 sayılı kararı ile iptal edildi.

22 Nisan 1986 tarihli ve 3278 sayılı yasayla yapılmak istenen düzenlemeler de Anayasa Mahkemesi'nin 09 Ekim 1986 tarihli ve E. 1986/18, K. 1986/24 sayılı kararıyla iptal edilmiştir.

2002 yılında iktidara gelen Hükümet, Anayasa'nın iptal kararından 17 yıl sonra daha ağır düzenlemeler getirmiştir. Bu kez yabancı şirketlere de toprak edinme imtiyazı tanınmaktadır. Köy

Kanunu'nun değiştirilmesiyle artık bir köy tamamıyla yabancıların eline geçebilecek. **442 Sayılı Köy Kanunu'nun 87. Maddesi; T. C. tabiiyetinde bulunmayan gerek şahıslar gerekse şahıs hükmünde olan cemiyet ve şirketlerin köylerde arazi ve emlak almaları yasaktır'** şeklinde idi. **Hükümet bu maddeyi kaldırdı ve yabancılara köy sınırları içinde de 300 dekara /dönüme (1 dekar=1000 metrekare/ 1 dönüm) kadar toprak sahibi olma imtiyazı tanıdı.**

Öte yandan; 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu'nun 10. Maddesi ile 6326 sayılı Petrol Kanunu ile 2634 sayılı Turizmi Teşvik Kanunu'nun 8/E maddesi ile 625 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu'nun 3236 sayılı kanunla değişik 5. Maddesi ile 4389 sayılı Bankalar Kanunu ile 2762 sayılı Yabancı Vakıflar Kanunu ile de yabancılara taşınmaz mal edinme hakkını daha da genişletmiştir.

442 Sayılı Köy Kanunu'nun 87. Maddesinin değiştirilmesiyle yabancıların mülk edinmesi konusunda sanki bir sınırlama getiriliyormuş gibi 30 hektar rakamı dillendirilmektedir. Oysa yapılan değişiklik dikkatle incelendiğinde yabancılara sınırsız taşınmaz mal edinme hakkı tanındığı rahatlıkla anlaşılır. Örneğin; bir köy sınırları içinden herhangi bir yabancı ülkenin çok sayıda vatandaşı ve ticari şirketi toprak satın alabilir.

Yabancıların ülkemizde toprak edinmeleri 1924 yılında kabul edilen 442 Sayılı Köy Kanunu'nun 87. maddesiyle ve 1934 yılında kabul edilen 2644 Sayılı Tapu Kanunu'nun 35. ve 36. maddeleriyle yasaklanmıştı. 1924 yılındaki 442 sayılı Köy Kanunu'nun 87. maddesi şöyleydi: Türkiye Cumhuriyeti tabiiyetinde bulunmayan gerek şahıslar, gerek şahıs hükmünde olan cemiyet ve şirketlerin köylerde arazi ve emlak almaları memnurdur (yasaktır)'. Yabancıların gayrimenkul edinmesine ilişkin 2644 sayılı 22 Aralık 1934 tarihli Tapu Kanunu'nun 35. maddesine göre yabancılar köylerde, taşralarda gayrimenkul almıyorlardı. Yabancıların 30 hektardan fazla gayrimenkul edinmelerine izin verilmemekteydi.

07 Ocak 2006 Tarihli Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe giren 5444 sayılı kanun ile yabancıların Türkiye'deki taşınmazlar üzerinde aynî hak edinebilmelerinin koşullarını düzenleyen Tapu Kanunu 35. maddesi yeniden düzenlemiştir. 1. madde 22/12/1934 tarihli ve 2644 Sayılı Tapu Kanunu'nun Anayasa Mahkemesi'nce iptal edilen 35. maddesi aşağıdaki şekilde yeniden düzenlenmiştir. Madde 35 Yabancı uyruklu bir gerçek kişinin ülke genelinde edinebileceği taşınmazlar ile bağımsız ve sürekli nitelikte sınırlı aynî hakların toplam yüzölçümü 2,5 hektarı geçemez. Bu fıkrada belirtilen koşullarla, yüzölçümü miktarını 30 hektara kadar arttırmaya Bakanlar Kurulu yetkilidir. Bu kanunla yabancı vakıf, dernek, kooperatif, cemiyet, topluluk, cemaatlerin Türkiye'de gayrimenkul edinmelerine olanak verilmemiştir.

Görüldüğü gibi çok önemli bir kanun maddesini açık ve basit, anlaşılır olarak bile çıkartamadığımız gibi. Yaptığımız kanunda tespit edilen ölçüleri bile Bakanlar Kurulu kararıyla değiştirilmesi yolu açarak yürütme ile yargı arasındaki bağımsızlığı altüst edip Anayasayı da ihlal ediyoruz. Yabancıların mülk edinebilme miktarı konusunda kanunla belirlenen hükümlerin dışında Bakanlar Kurulunun yetkili kılınması birçok soru işaretini de beraberinde getiriyor.

5444 sayılı kanun birçok eksik ve müphem ifadeler taşıması yanında bu kanun düzenlemesi ciddi sorunlara yol açabilecek hatalar, eksikliklerin yanında, Anayasaya ve yasama, yürütme, yargının kuvvetler ayrıldığı prensiplerini de ihlal etmektedir. Tapu Kanunu m. 35 (1) uyarınca edinilebilecek yüzölçümü miktarının Bakanlar Kurulu tarafından 30 hektara kadar artırılabilmesi öngörülmüştür. Bu hüküm, getirilen 2,5 hektarlık sınırlamayı bertaraf edebilecek niteliktedir. Bakanlar Kurulu'na kesinlikle böyle bir artırım yetkisi tanınmaması gerekir. Kanunla getirilen ve kamu düzeni ile ilgili bir miktar sınırlamasının Bakanlar Kurulu tarafından kaldırılabilmesi uygun değildir, yasama yetkisinin devri niteliğindedir ve Anayasaya aykırılık teşkil eder. Yabancı uyruklu gerçek kişilerin il bazında edinebilecekleri taşınmazların, illere ve il yüzölçümüne göre binde beşi geçmemek üzere oranını tespiti Bakanlar Kurulu yetkili kılınmıştır. Bu tespitin Bakanlar Kurulu tarafından yapılması kabul edilemez. Nasıl ki yabancıların taşınmazlar üzerinde aynî hak edinebilme koşulları kanunla saptanıyorsa taşınmaz edinmeyecekleri yerler ve taşınmaz edinme oranları da kanunla saptanmalıdır. Bu konuda yetkinin Bakanlar Kurulu'na bırakılması Anayasa'ya aykırıdır. Bu haliyle bu Tapu Kanunu m. 35 (7) uygulamada zorluk ve belirsizliklere yol açacağı çok açık olup yeni düzenlemelere ihtiyacı olmuştur.

Son durum itibarıyla Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yabancı uyruklu gerçek ve tüzel kişiler

5444 Sayılı Kanunu'nun 35. maddesindeki şartlar çerçevesinde taşınmaz mal ve taşınmaz mal üzerinde sınırlı aynı hak edinebilmektedirler. Söz konusu yasanın uygulanmasına yönelik genelge; T. C. Bayındırlık ve İskan Bakanlığının 17 Temmuz 2008 Tarihli, B. 09. 1. TKG. 0. 16. 00. 0. 1/350-353/1069 sayılı genelgedir.

YABANCI ÜLKE KANUNLARINA GÖRE KURULAN TİCARET ŞİRKETLERİNİN GAYRİMENKUL EDİNMESİ:

Kanun yabancı ticaret şirketlerinin belirli şartlarla gayrimenkul edinmelerine müsaade etmektedir. Yabancı ticaret şirketleri faaliyet konularını düzenleyen özel kanunlarda düzenlenmedikçe gayrimenkul edinemeyeceklerdir. **Özel kanunlarda yabancı ticaret ortaklıklarının gayrimenkul edinmelerine izin verilmediği sürece yabancı ticaret ortaklıkları adına gayrimenkul satışı yapılması geçersizdir. Yabancı ticaret şirketlerine gayrimenkul satışını düzenleyen bazı kanunlar şunlardır:**

a. 2634 sayılı Turizmi Teşvik Kanunu'nun 8/E maddesi uyarınca, turizm alanında faaliyet gösteren yabancı şirketlerin iştiğal konularını gerçekleştirebilmeleri için turizme tahsis edilen alanlarda Bakanlar Kurulu'nun onayı ile gayrimenkul iktisap edebilmelerini ve Tapu Kanunu'nun ilgili 35. maddesindeki sınırlamalardan muaf tutuldukları belirtilmiştir.

b. 6326 sayılı petrol Kanunu uyarınca Bakanlar Kurulu faaliyet konusu ile sınırlı olarak yabancı tüzel kişileri gayrimenkul iktisap edebilme imkanı verebilmektedir.

c. Endüstri Bölgelerine ilişkin kanunda da aynı şekilde Bakanlar Kurulu yabancı tüzel kişilere iştiğal konuları ile sınırlı olarak endüstri bölgelerinde gayrimenkul edinmelerine izin verebilmektedir.

İşin komik yanı bütün bu değişikliklerin ülke topraklarının koruması, bütünlüğünün güvence altına alınması adı altında gerçekleşmesidir. Oysa yeni düzenlemelerle yabancıların toprak sahibi olmalarının önünü açan yasal zemin hazırlanmaktadır.

Altyapı hazırlıklarının diğer bir parçası '**AB Hibe Programı**' dır. Tarıma dayalı Türk sanayisinin geliştirilmesine yardım için Avrupa Birliği kaynak ayırmıştır. Tam üye olmadığımız halde Avrupa bize, üstelikte tarım sektöründe neden yardım etmektedir?Bizi bu kadar çok mu sevmektedir?

Avrupa Birliği Hibe Programı'ndan yararlanabilmek için bir proje tasarlanmalıdır. Proje için ilk koşul yöre şartlarının çok iyi değerlendirilerek o coğrafyaya uygun pratik ve parlak fikirler ortaya koyulmasıdır. Hazırlanan projeler Brüksel'de bulunan proje merkezine gönderilmektedir. Bizler kendi hazırladığımız projelerimizle yöre yöre ülkenin bütün envanter ve sosyoekonomik bilgilerini, canlı-cansız doğal kaynak potansiyelimizi ve benzer birçok değerli bilgiyi elimizle Avrupa'ya sunmaktayız.

Avrupa bu projelerin her birini titizlikle inceler. Çoğu zaman proje sayısının azlığından şikâyet eder. Hatta daha çok sayıda proje yazılması yönündeki isteklerini her fırsatta dile getirir. Teslim edilen projeler komisyon tarafından didik didik incelenir. Uzun vadede kendi yararlarına gördükleri projeleri kabul ederler. Bazı projeleri kimi noktalarının değiştirilmesi şartı ile kabul edebileceklerini belirtip düzeltilmesi için geri gönderirler Hibe kullanarak kurulan işletmeler bir takım koşulları otomatik olarak kabul etmiş sayılırlar. Örnek: işletmelerin hesap hareketleri komisyona açıktır, işletmeler 5 yıl boyunca satılamaz, el değiştiremez vs. Herhangi bir ihlal söz konusu olduğunda AB yaptırımları devreye girecektir.

Gözünü Türk topraklarına dikmiş olan Avrupa havuzdan minik bir kaynak aktararak oturduğu yerden ar-ge çalışmalarını en verimli şekilde tamamlayacaktır. Böylelikle hem kendi ulaşamayacağı kadar kapsamlı, detaylandırılmış veriye sahip olacak, hem de düşük bir bütçe ile bu işi halletmiş olacaktır. Bütün bunlar sömürgecilik ruhu ile beslenen Avrupa için güzel bir fırsattır.

Köylü borçlandırıldı, borçlara karşılık yabancı sermaye toprak sahibi oldu, bir takım yeni düzenlemelerle yabancı sermayenin toprak sınırlarının genişletilmesine yasal zemin hazırlandı, ülke il il, havza havza her yönüyle deşifre edildi, sanayiye yönelik saha çalışmaları başlatıldı, uygulama sonuçları harfiyen rapor edilmekte. Buraya kadar plan güzel işliyor. Ülke yönetimi verilen görevleri yerine getirmekte başarılı.

Bize organik tarım yapın, doğa dostu olun diyen Avrupa ve Amerika ülkemize double yoğun tarım yapmak için geleceklerdir. Yoğun tarım yoğun iş gücü ve emek gerektirir. Yani Avrupa m n arka bahçesi durumuna getirilecek ülkemizde, tarım arazilerinde çalıştırılacak çok sayıda vasıfsız işçiye ihtiyaç olacaktır. Genç nüfus olması arzu edilen bu tarım çalışanları bugün doğmuş olsalar 15-20 yıl

sonra yani yakın gelecekte amaca hizmet edebileceklerdir. Bu aşamada Amerika ve Avrupa ülkede yönetim kademesinde olan siyasileri devreye sokarak her aile bakabileceğinden fazla çocuk sahibi olsun telkininde bulunmaktadır. İyi bir eğitim fırsatı yaratılamayan bu çocuklar genç insan olduklarında nerede çalışacaklardır? Mecburen kendilerine sunulan her göreve boyun eğeceklerdir. Ekonomisi çökmüş, eğitimi düşük koloni nüfusu yönetmekten daha kolay ne olabilir?

Milli mücadelede bulunmuş bir milletin cephede kazandığı egemenliği masa başında politik oyunlarla teslim edilmekte. Ülkede yapay gündemler oluşturularak bu planlar sessiz ve derinden hayata geçirilmekte. Bizler her akşam evlerimizde televizyon karşısında ne olduğunu bile çözemediğimiz gündemlerle uyutulurken derin bir karanlığın içine itilmekteyiz. Milli bağımsızlığınızı kaybetmek sanıldığı gibi illegal bir takım reformlarla olmuyor artık, aksine son derece yasal bir zemine monte ediliyor.

Nasıl mı sömürge olunur?

Kendi hazırladığınız, kabul ettiğiniz kanunlarla, yaptığınız akıldışı özelleştirmelerle anlayacağınız kendi çabalarınızla. (sh: 435-442)

Kaynak:

İsmail TOKALAK, Küreselleşme Kısacasında Türk Tarımı [Kitap]. - İstanbul : Gülerboy, 2010.